

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 kwietnia 2025 r.
sprawy **M. M.**
skazanej za czyn z art. 284 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę,
od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 29 maja 2024 r., sygn. akt IV Ka 660/22,
zmieniającego
wyrok Sądu Rejonowego w Myśliborzu
z dnia 20 grudnia 2021 r., sygn. akt II K 724/19,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć M.M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 20 grudnia 2021 r., sygn. akt II K 724/19, M. M. została uznana za winną siedmiu czynów z art. 284 § 1 k.k. i innych, za co została skazana na karę łączną roku i 2 miesięcy pozbawienia

wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby w wymiarze 3 lat. Nadto, zasądzone od oskarżonej obowiązki naprawienia szkody.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 29 maja 2024 r., sygn. akt IV Ka 660/22, zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylono rozstrzygnięcie o karze łącznej i uniewinniono oskarżoną od popełnienia czynów zarzuconych jej w punktach 1, 2, 3, 4, 6 i 7 aktu oskarżenia. Odniesiono do sankcji dotyczącej niewyeliminowanego czynu z pkt. 5 aktu oskarżenia środek probacyjny orzeczony uprzednio względem kary łącznej. W pozostałym zakresie utrzymano wyrok w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanej, zaskarżając go w części – co do pkt. II, tj. w zakresie utrzymującym wyrok Sądu I instancji w mocy w jego punkcie VII lit. a i b, na jej korzyść i zarzucając:

„na podstawie art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. naruszenie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. poprzez utrzymanie przez Sąd Okręgowy obowiązku naprawienia szkody na rzecz A. C. i E. C. pomimo uniewinnienia M. M. od czynów w związku z którymi orzeczono ww. obowiązek, co stanowi wewnętrzną sprzeczność wyroku Sądu Okręgowego uniemożliwiającą jego wykonanie, a co stanowi z kolei bezwzględną przyczynę odwoławczą wskazaną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.”.

W oparciu o wyżej wskazany zarzut, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego w zakresie utrzymującym wyrok Sądu I instancji w mocy w jego punkcie VII lit. a i b oraz uchylenie tej części wyroku Sądu Rejonowego.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Myśliborzu wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Sformułowany w kasacji, jedyny, zarzut zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. nie mógł zostać uwzględniony, ponieważ w treści wyroku nie zachodzi sprzeczność uniemożliwiająca wykonanie wyroku. Sąd Okręgowy zmienił wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej (pkt. I a. wyroku Sądu odwoławczego), uniewinnił oskarżoną od

czynów z pkt. 1, 2, 3, 4, 6, 7 aktu oskarżenia (pkt. I.b), odniósł środek probacyjny warunkowego zawieszenia wykonania kary do sankcji orzeczonej w odniesieniu do pozostającego w mocy czynu z pkt. 5 aktu oskarżenia (pkt. Ic), a w pozostałym zakresie utrzymał wyrok w mocy (pkt II). Wobec jasnego uniewinnienia za czyny z pkt. 1, 2, 3, 4, 6, 7 aktu oskarżenia, objęte pkt. I, II i IV wyroku Sądu Rejonowego, utraciły moc także immanentnie z nimi związane rozstrzygnięcia zawarte w pkt. VII wyroku Sądu Rejonowego, w którym Sąd ten orzekł o obowiązkach naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k. i art. 4 k.k.: „w związku z popełnieniem czynów przypisanych w pkt I...” oraz „w związku z popełnieniem czynu przypisanego w pkt II...”. Nie budzi więc wątpliwości fakt, że powiązane wprost z pkt. I i II wyroku orzeczenia akcesoryjne z art. 46 § 1 k.k. (pkt. VII a i b) utraciły moc i nie mogą być wykonane. Nie tworzy stanu sprzeczności uniemożliwiającej wykonanie wyroku okoliczność, że w wyroku Sądu odwoławczego nie dokonano odrębnego wyeliminowania rozstrzygnięć z pkt. VII a i b.

Dobitnym tego potwierdzeniem są także fragmenty uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego w rubrykach 5.1.1., gdzie wskazano, że: *„Utrzymanie w mocy wyroku pierwszoinstancyjnego w związku z tym dotyczyło też rozstrzygnięcia zawartego w punkcie VII c, to jest naprawienia szkody wynikłej z tego czynu”* oraz 5.2.1.: *„Skutkowało to uniewinnieniem oskarżonej od popełnienia tych czynów, a w rezultacie uchyleciem dotyczących tych czynów rozstrzygnięć z punktu VII a i b.”*. Te okoliczności są więc niesporne i na etapie postępowania wykonawczego nie powinny budzić żadnych wątpliwości. Nie ma zatem potrzeby uchylać wyroku tylko z powodu sposobu sformułowania sentencji, gdy jasne są jego treść i zakres, w tym przede wszystkim konsekwencje prawne dla M. M.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia zarzucanej ani żadnej innej z wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanej jako oczywiście bezzasadnej.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego znajduje uzasadnienie w treści reguły ogólnej z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Wobec niewyznaczenia obrońcy z urzędu do postępowania kasacyjnego, a zatem braku obowiązku jego działania na tym etapie procesu, za niezasadny uznać należało zawarty w treści kasacji r. pr. M. W. wniosek o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej skazanej z urzędu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[PŁ]

[a.ł]